

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 166641 25 GŽ
Brčko, 27.2.2026. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, dr. sc. Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice R.T. rođ. M. iz B., zastupana po Darku Milićeviću i Mirzi Fazliću, odvjetnicama iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupan po zakonskom zastupniku Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 13.927,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 166641 24 P od 10.7.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.2.2026. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 166641 24 P od 10.7.2025. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 166641 24 P od 10.7.2025. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda) odlučeno je kao u nastavku:

„I Obavezuje se tuženi da tužiteljici, na ime naknade nematerijalne štete, isplati ukupan iznos od 13.927,00 KM i to:

- za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.810,00 KM,
- za pretrpljeni strah iznos od 1.867,00 KM, te
- za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 8.250,00 KM,

sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.07.2025. godine, kao dana donošenja presude, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

II Obavezuje se tuženi da tužiteljici, na ime troškova parničnog postupka, isplati iznos od 3.986,10 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude“.

Protiv prvostupanjske presude, tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu kojom ožalbenu presudu pobija u cijelosti zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te povrede odredaba parničnog postupka, sa prijedlogom ovom sudu da „žalbu tuženog usvoji i ukine prvostupanjsku presudu, odnosno ukoliko ne ukine da prvostupanjsku presudu preinači, tako što će, ukoliko ne odbije tužbeni zahtjev u cjelosti, preinačiti presudu te dosuditi pravičnu novčanu naknadu cijeneći navode iz žalbe, činjenično stanje, te doprinos tužiteljice nastanku štete i tužiteljicu obvezati da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka.“

Tužiteljica R.T. iz B. (u daljnjem tekstu: tužiteljica) nije odgovorila na žalbu tuženog.

Žalba tuženog nije utemeljena.

Nakon što je prvostupanjsku presudu ispitao u smislu odredbe članka 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužiteljice, konačno opredijeljen na nastavku ročišta za glavnu raspravu (održanom dana 10.7.2025. godine), kojim je tražila da sud obveže tuženog, da joj na ime nematerijalne štete, temeljem štetnog događaja od 8.1.2024. godine (kada je tužiteljica prilikom obavljanja redovitih poslova i zadataka policijskog službenika, postupajući po prijavi zbog remećenja javnog reda i mira, prilikom pokušaja da sustigne nekoliko mlađih osoba radi provjere identiteta, zadobila ozljede u predjelu koljena desne noge), isplati na ime naknade nematerijalne štete ukupan iznos od 13.927,00 KM, od čega na ime duševnih bolova zbog umanjavanja životne aktivnosti iznos od 8.250,00 KM, na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 3.810,00 KM, te na ime pretrpljenog straha iznos od 1.867,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate i troškovima postupka.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, a polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužiteljica temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode), prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje koje se u bitnome ogleda u sljedećem:

- da se tužiteljica dana 8.1.2024. godine, kao zaposlenica Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ozlijedila na radnom mjestu; da je u momentu ozljeđivanja bila raspoređena na radno mjesto - policajac pozornik kao i da je u trenutku kada se desila nezgoda tužiteljica bila na redovitom radu, odnosno obavljala je redovite poslove i zadatke policijskog službenika u povodu remećenja javnog reda i mira (za što je popunjena i prijava o nesreći na poslu od 11.1.2024. godine);

- da je kod tužiteljice došlo do ozljeđivanja koljena desne noge u momentu kada je izašla iz vozila i potrčala kod Prve osnovne škole, kada su ona i kolega uočili više osoba mlađe životne dobi, za koje su posumnjali da hoće pisati grafite po zidovima, pa s ciljem utvrđivanja identiteta navedenih osoba su krenuli prema njima,

ali su te osobe počele da bježe, pa su i tužiteljica i njen kolega potrčali za njima trotoarom pored školskog objekta kada je nezgodno doskočila desnom nogom, pa zbog snijega i poledice na trotoaru u predjelu koljena desne noge osjetila jak bol uslijed čega je kod tužiteljice došlo do ozljede koljena desne noge;

- da je temeljem police osiguranja broj P01 0100023797 utvrđeno da je tuženi ugovorio osiguranje od posljedica nezgode pri i izvan obavljanja redovitog zanimanja za zanimanje Policija sa predmetom osiguranja: smrt uslijed bolesti, smrt uslijed nezgode, invalidnost, troškovi liječenja, dnevna naknada za boravak u bolnici i to za 276 osoba za razdoblje od 1.1.2022. – 31.12.2024. godine;

- da je temeljem dopisa „Asa Central osiguranja“ od 8.11.2024. godine, utvrđeno da je zaprimljen zahtjev tužiteljice za isplatu dijela osigurane sume iz osnova osiguranja radnika od posljedica nesretnog slučaja (nezgode) u svezi ozljede ovdje tužiteljice od 8.1.2024. godine, da je isti obrađen shodno polici osiguranja broj 0100023797 za osiguranike - uposlenike Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je zahtjevu udovoljeno odnosno da je pozitivno riješen i da je tužiteljici isplaćena naknada u iznosu od 40,00 KM na ime ugovorenog rizika dnevna naknada za bolničke dana, gdje je ugovorena naknada za jedan dan 20,00 KM, da kada je u pitanju osigurani rizik, trajni invaliditet, isti nije priznat, a na temelju mišljenja liječnika cenzora, jer prema medicinskoj dokumentaciji ozljeda desnog koljena nije pogoršala stanje od ranije ozlijeđenog i bolesnog desnog koljena;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem od strane vještaka dr. Asmira Hrustića, specijaliste za ortopedsku kirurgiju i traumatologiju iz Tuzle, u relevantnom dijelu utvrđeno da je nalaz urađen na temelju medicinske dokumentacije u spisu i anamnestičkih podataka; da je vještak utvrdio da je 8.1.2024. godine tužiteljica za vrijeme trčanja zadobila ozljedu desnog koljena, da je izravno poslije ozljeđivanja osjetila jaku bol u predjelu desnog koljena, da je izravno poslije ozljede pregledana od strane kirurga koji je uradio RTG dijagnostiku koljena i utvrdio dijagnozu uganuće desnog koljena, da je preporučio hladne obloge, mirovanje i lijekove protiv bolova te da se javi na pregled ortopedu, da je na nalazu ortopeda od 25.1.2024. godine stanje nepromijenjeno, a na nalazu ortopeda od 31.1.2024. godine se navodi da nema poboljšanja, da štedi desnu nogu pri hodu, da je u prilogu nalaza MRI snimak, te se predlaže operativni zahvat, da je utvrđena dijagnoza oštećenje medijalnog meniskusa i nestabilnost desne čašice, da je u otpusnom pismu odsjeka za ortopediju Bolnice „Sveti Vračevi“ Bijeljina od 29.2.2024. godine, navedeno da je R.T. (R.M.) primljena 27.2.2024. godine radi kirurškog zahvata artroscopije desnog koljena, koji zahvat je učinjen u tijeku boravka u bolnici, te da je postoperativni tok prošao uredno, da je na nalazu ortopeda od 12.3.2024. godine navedeno da su odstranjeni konci i da je radi kontrakture desnog koljena predložen fizikalni tretman, da sa fizikalnim tretmanom tužiteljica počinje 25.3.2024. godine, da hoda uz pomoć dvije dolaktne štake, da je prisutna bol u operiranom koljenu pri dužem hodanju i savijanju noge, da je prisutan difuzan otok desnog koljena i da na fizikalnom tretmanu boravi do 12.4.2024. godine, da je iz nalaza ortopeda od 31.5.2024. godine utvrdio da je tužiteljica imala bolnost u predjelu desnog koljena, da je test kvadricepsa pozitivan, da je data preporuka za mirovanje i lijekove protiv bolova, da je iz nalaza fizijatra od 19.6.2024. godine utvrdio da se tužiteljica žalila na bol dok ide uz stepenice i da i dalje ima ograničene pokrete u desnom koljenu, da je uvidom u otpusno pismo zdravstvene ustanove Bolnica za rehabilitaciju pacijenata sa kardiovaskularnim oboljenjima Banja Vrućica

od 27.5.2024. godine utvrdio da nakon provedenog tretmana, hod na peti i prstima desne noge izvodi uz bol, da je desno koljeno blago otečeno, da je smanjena napetost mišića desne natkoljenice, fleksija bolna, ekstenzija zaostaje za 10 stupnjeva, te da joj je preporučen nastavak liječenja; da je pri pregledu tužiteljice na bol u desnom koljenu utvrdio da ima osjećaj da joj je noga nestabilna, da pokreti ekstenzije u desnom koljenu zaostaje za 10 stupnjeva a fleksija u koljenu ide do 100 stepeni, da je prisutan bol sa unutarnje strane koljena i potkoljenice, da je prisutan otok koljena i četiri ožiljka svjetlo crvene boje veličine 1 x 0,50 cm sa unutarnje i vanjske strane desnog koljena, da joj je hod šepajući na desnu nogu, nemogućnost izvođenja čučnja, a da je stajanje na peti i prstima desne noge uredno, da je nakon navedenog dao zaključak i mišljenje u kome navodi da je na osnovu dokumentacije gore navedene utvrdio da je tužiteljica zadobila ozljeđivanje u vidu kidanja medijskog meniskusa, koja ozljeda ima karakter teške tjelesne ozljede, da je promatrajući ozljede oštećene kao i način ozljeđivanja, zatim vrstu i karakter ozljede, dužinu liječenja i intenzitet kliničke slike, nastanak komplikacija u smislu produžene reakcije na stres te osjetljivosti povrijeđenih dijelova na traumatu, kao i sve poduzete radnje i neugodnosti koje je oštećena imala tijekom liječenja u vidu operativnog zahvata u općoj anesteziji, ležanja u bolnici u trajanju od dva dana, čestih posjeta ortopedu i fizijatru, izloženosti dijagnostičkim procedurama višekratnog RTG zračenja, MRI pretrazi, terapijskim procedurama, ležanja u bolnici, osjećala bolove jakog intenziteta u trajanju od 2 dana, srednjeg intenziteta u trajanju od 30 dana i slabog intenziteta u trajanju od 120 dana; da je naveo da je, kao posljedica pretrpljenih ozljeda kod tužiteljice došlo do nastanka trajnih štetnih posljedica i trajnog umanjenja životne aktivnosti od 10%, a zbog narušene funkcije desne noge, ograničenih pokreta sa desnim koljenom, a što ima za posljedicu ograničenje u izvršavanju svakodnevnih životnih radnji neovisno od specifičnosti zanimanja a koje se ogleda u nemogućnosti obavljanja teških i srednje teških poslova, radnji i aktivnosti koje zahtijevaju dugo hodanje, stajanje, trčanje te potrebe ulaganja pojačanih napora kod radnji koje zahtijevaju punu funkciju čučanja, hoda po neravnom terenu, kada se javljaju i povremeni bolovi kao i kod promjene vremena, a što redovito dovodi i do potrebe za uzimanjem lijekova za bolove ili protuupalnih lijekova, da je također na ročištu za glavnu raspravu istakao da su navedene posljedice ozljede kod tužiteljice trajnog karaktera, da će ograničenja pokreta biti samo veća, da će hrskavica brzo propadati, te da će tužiteljica zbog toga sa pedeset godina života sigurno morati ugraditi protezu koljena, da je na pitanje zakonskog zastupnika tuženog objasnio da nije imao nalaze od prve operacije, pa se o istoj ne može izjasniti, međutim da je siguran da liječnici ne bi uputili tužiteljicu na posao da se nije oporavila, da je također tvrdio da bi liječnik prilikom druge operacije naznačio da je ranije bio povrijeđen meniskus, te da pretpostavlja da je liječnik prilikom prve intervencije uradio zahvat u smislu da je putem kamere ušao u taj dio koljena i utvrdio da ozljede meniskusa nema, kao i

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještakinji neuropsihijatru dr. Devli Baraković, u relevantnom dijelu utvrđeno da je prilikom izrade nalaza koristila medicinsku dokumentaciju iz spisa, te obavila vlastiti pregled tužiteljice, da je u nalazu navela tijek događaja prilikom nastanka ozljede tužiteljice, a zatim i sve nalaze i mišljenja liječnika specijalista koji su izdati tijekom liječenja tužiteljice, a koji su u ovoj odluci navedeni prilikom obrazloženja nalaza i mišljenja vještaka ortopeda; da je istakla da je izvršila pregled tužiteljice u ambulanti Opšte bolnice Brčko, dana 25.4.2025. godine, te da je tom prilikom u razgovoru sa tužiteljicom saznala tijek događaja koji je prethodio nastanku ozljede kod tužiteljice, kao i tijek događaja nakon

ozljeđivanja, da je posebno napomenula da je tužiteljica u svojoj izjavi navela da je osjetila jak bol nakon nastale ozljede, da se javila ortopedu, stavljala hladne obloge i mirovala, da ju je bio strah i da je počela plakati jer je tako mlada zadobila takvu ozljedu noge, da se budila tijekom noći jer je bol bila sve jača, da je osjećala strah od toga da li će moći stati na nogu, o kakvoj se ozljedi radi i kako će se sve to riješiti, da je ortoped zakazao operaciju 10 dana poslije nastanka ozljede, jer oporavak nije tekao na bolje, da je operirala koljeno u Bijeljini, u općoj anesteziji, koje se jako plašila; da kada se probudila nije osjećala ni nogu ni samo koljeno, pa se bojala što se desilo, da je nakon operacije morala da ide sa štakama, da je u toalet vožena u sjedećim kolicima zbog čega se jako loše osjećala, da je operacija trajala 2,5 sata, da je nakon izlaska iz bolnice upućena na kućno liječenje i preporučeno joj je strogo mirovanje i hod sa štakama, da je redovito išla na kontrolu jer je bol i dalje bio prisutan, da je često plakala, da je nakon 7 dana od operacije imala intervenciju kada su izvlačili vodu iz koljena, da je išla na previjanje i sve je to teško podnosila, da je nakon vađenja konaca išla na fizikalni tretman, gdje je učila ponovo da hoda i da savija nogu, jer nakon operacije nije mogla uopće da se oslanja na nogu, da je na fizikalnoj terapiji bila 15 dana u ambulanti, a onda su je uputili liječnici u banju i tamo je bila 15 dana i radila je vježbe što je bilo jako stresno, da se plašila da li će se moći i dalje baviti sportom, da li će moći raditi i kako će sve to izgledati, da su joj liječnici rekli da nakon ove ozljede više ne može da se bavi sportom, da mora paziti kako hoda, da ne staje na neravne površine, da ne smije trčati, jer su se meniskus i čašica koljena morali fiksirati, da ju je stalno strah i da se boji prilikom intervencija na terenu kada se vratila na posao, da je na bolovanju bila 7 mjeseci, da ne može do kraja čučnuti, ne može dugo hodati, stajati, jer koljeno otekne i počne da boli, da uz stepenice ide jako teško jer osjeća bol, da što se tiče psihičkog statusa tužiteljice da je vještakinja navela da je svjesna, uredne spoljašnosti i uredno orijentirana u svim pravcima, psihomotorno mirna, da je pažnja oslabljena, da je osnovno raspoloženje adekvatno uz povremenu promjenu zbog sadržaja samog razgovora u smislu povremenog pada raspoloženja, da je misaoni tijek uglavnom uredan, osim u doticaju sa za nju traumatičnim događajem kome je bila izložena, posljedičnim strahovima, razmišljanjima, pri čemu je usporena u mišljenju uz naglašeno nelagodno sjećanje, da je na temelju svega navedenog, vještakinja dala mišljenje da je tužiteljica kritičnog događaja zadobila ozljede koje su klasificirane kao teške tjelesne ozljede, da je događaj koji je predmet postupka nastupio iznenada i neočekivano, na njenom radnom mjestu, da je nakon što je doživjela ozljedu osjetila jak bol, da je koljeno nateklo, da se javila u hitnu na pregled, da je bol bio sve intenzivniji, da je upućena na rendgensko snimanje koljena, da je stavljala hladni oblog i morala da miruje, da nije mogla sama ni do toaleta, da je iščekivala kako će se stanje dalje razvijati i plašila se šta će biti sa ozljedom, te je u to vrijeme trpjela strah jakog intenziteta u trajanju od 2 dana, da je tužiteljica nakon toga obavljala redovite kontrole ortopeda, pravila dodatnu dijagnostiku, da joj je na kontrolnom pregledu rečeno da se stanje pogoršalo, što ju je uplašilo, da je radila magnetnu rezonancu koljena i dobila uput za operativni zahvat, da je morala napraviti pripreme za operativni zahvat i uraditi nalaze, da je 2 dana ležala u bolnici, da joj je urađena operacija u općoj anesteziji od koje se također plašila, da nakon operacije nije osjećala ni nogu ni koljeno, da je plakala i bila uplašena, te zabrinuta hoće li moći na nogu, da su je u sjedećim kolicima morali voziti do toaleta, što je bilo ponižavajuće, pa je za svo to vrijeme trpjela strah srednjeg intenziteta u trajanju od 15 dana, da je tužiteljica oporavak nastavila u kućnim uvjetima, gdje je morala mirovati, hodati sa štakama u početku i uz pomoć druge osobe, da je imala redovite kontrole ortopeda, poslije fizijatra, a onda išla na fizikalni

tretman, prvo ambulantno, kada su je svaki dan morali voziti do bolnice na vježbe, da je u početku bilo bolno jer su pokreti noge, posebno koljena, bili ograničeni, potom je to podnosila lakše, zatim da je nakon 15 dana ambulantnog fizikalnog tretmana upućena u ustanovu i boravila u banji još 15 dana uz redovitu kontrolu ortopeda i fizijatra, vršila dijagnostičko praćenje tijekom oporavka, te da je vremenom stanje bilo bolje, a nakon dugo vremena korištenja dvije štake da je počela da hoda i bez štaka, da je tužiteljica tijekom fizikalnih tretmana ulagala dodatni trud i napor da bi stupanj oporavka bio što bolji, pa je svo to vrijeme trpjela strah slabog intenziteta u trajanju od 135 dana, te da je ozljeda kod tužiteljice ostavila posljedice u smislu promjene stila i načina življenja kao i kontinuiranog opreza i ograničenja u smislu pokreta ozljeđivanja koljena i umanjenje životne aktivnosti po tom osnovu u procentu od 2%.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja, cijeneći prije svega neutemeljenim prigovor nedostatka pasivne legitimacije, budući da tužiteljica nije naplatila štetu od osiguravajućeg društva po važećoj polici osiguranja kojeg je tuženi zaključio sa osiguranjem, jer kod tužiteljice nije nastupio trajni invaliditet ozljedom od 8.1.2024. godine, a niti tužiteljica konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u ovoj parnici traži isplatu iznosa na ime nematerijalne štete zbog trajnog invaliditeta, kao i to da je odgovornost Brčko distrikta objektivna, te da je tužiteljica opravdano podnijela tužbu protiv Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a Brčko distrikt Bosne i Hercegovine ima mogućnost da od JP „Putevi Brčko“ d.o.o. traži isplatu dijela naknade ili cijelu naknadu koju je isplatio tužiteljici ukoliko smatra da zato ima osnova, pri tome imajući u vidu sadržaj odredbe članka 105. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/19, 2/21, 6/21 i 15/22), te sadržaj odredbi članaka 173, 174. i 177. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO), te cijeneći da djelatnost policijskog službenika predstavlja opasnu djelatnost zbog čega i postoji odgovornost tuženog za nastalu štetu po kriteriju objektivne odgovornosti, a ne temeljem krivnje te da, bez obzira na činjenicu da je za čišćenje snijega i leda na trotoaru odgovorno JP „Putevi Brčko“ d.o.o. Brčko, a ne tuženi, da navedena činjenica nije od značaja jer se ne utvrđuje krivnja tuženog, nego se radi o objektivnoj odgovornosti, te polazeći od toga da je do ozljede tužiteljice došlo prilikom vršenja redovitih poslova i zadataka policijskog službenika, te poduzimanja mjera i radnji na sprječavanju narušavanja javnog reda i mira, kada je tužiteljica da bi identificirala potencijalne izvršitelje morala poduzeti radnju trčanja obzirom da su osobe počele bježati kada su ugledala policiju, te od toga da je tužiteljica tom prigodom nezgodno doskočila desnom nogom na trotoar i na taj način zadobila ozljedu, prvostupanjski sud je zaključio da se ista ozlijedila prilikom obavljanja redovite djelatnosti policijskog službenika, te da je u konkretnom slučaju ostvarena pretpostavka uzročnosti, jer navedene aktivnosti, odnosno obavljanje redovitih poslova i zadatak policijskog službenika, predstavljaju opasnu djelatnost, pa za slučaj ozljede prilikom vršenja opisane djelatnosti zaposlenog, odgovornost snosi poslodavac odnosno u ovom slučaju tuženi, te da tuženi tijekom postupka nije uspio oboriti pretpostavku uzročnosti niti dokazati postojanje podijeljene odgovornosti tužiteljice zbog ranije ozljede desnog koljena zadobivene u sportskim aktivnostima, jer je iskaz vještaka ortopeda jasno ukazao da iako nema nalaza o ozljedi koju je tužiteljica imala ranije i operativnom zahvatu, koji je tom prilikom poduzet, da je siguran da se ona u potpunosti oporavila od te ozljede, jer da je bio bilo kakav problem da je liječnik sigurno ne bi uputio na posao, a što potvrđuje i činjenica da bi liječnik koji je vršio operaciju koljena zbog ove ozljede

(ozljeda meniskusa), sigurno konstatirao u svom nalazu da je tužiteljica već imala sličnu ozljedu odnosno ozljedu meniskusa i da je zbog toga imala operaciju koljena, a takvog nalaza nema, dok je sa druge strane, tužiteljica u svom iskazu, čiji je iskaz doveo u svezu s iskazom vještaka, navela da je nakon prvog ozljeđivanja bila tri mjeseca u bolnici, da je imala neki operativni zahvat, ali da se u potpunosti oporavila i vratila na posao, te da nije imala nikakvih problema prilikom trčanja, dugog stajanja ili čučnja, a što su potvrdile i njene kolege koji su saslušani u ovom postupku, slijedom čega je u konačnici izveo zaključak da tuženi nije dokazao nijedan osnov za oslobođenje od odgovornosti iz članka 177. ZOO-a, niti da je tužiteljica doprinijela svom ozljeđivanju, kao i da je ozljeđivanju doprinijela treća osoba, pa kod toga da se šteta koju policijski službenik pretrpi uslijed ozljeđivanja na poslu odnosno u tijeku obavljanja redovitih poslova i zadataka policijskog službenika, smatra štetom koja potiče od opasne djelatnosti za koju poslodavac odgovara po pravilima objektivne odgovornosti, naposljetku je ocijenio i da su neutemeljeni i navodi tuženog da je do ozljede tužiteljice došlo zbog snijega i leda na trotoaru, a da obvezu čišćenja navedenih površina ima JP „Putevi Brčko“ d.o.o. Brčko ili da postoji doprinos tužiteljice u nastaloj šteti iz razloga što je do ozljede tužiteljice došlo u tijeku redovitih poslova u sklopu redovnog rada. Visinu štete prvostupanjski sud je utvrdio temeljem provedenih vještačenja po vještacima medicinske struke, te uvidom u medicinsku dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta, a koju su koristili i vještaci pri izradi nalaza i mišljenja, pozivajući se na odredbu članka 200. ZOO-a u svezi sa Orijentacionim kriterijima za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Su-16-000250 od 1.4.2016. godine (u daljnjem tekstu: Orijentacioni kriteriji) i Pravnim shvaćanjem Apelacijskog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kojim se mijenjaju Orijentacioni kriteriji broj 097-0-Su-25-000259 od 25.4.2025. godine, a na način da se utvrđeni orijentacioni iznosi po svim osnovima povećavaju za 50%, te tužiteljici dosudio novčanu naknadu za fizičke bolove u iznosu od 3.810,00 KM (dva dana bolovi jakog intenziteta, 30 dana bolovi srednjeg intenziteta i 120 dana bolovi slabog intenziteta), za strah u iznos od 1.867,50 KM (strah jakog intenziteta u trajanju od 2 dana, strah srednjeg intenziteta u trajanju od 15 dana i strah slabog intenziteta u trajanju od 135 dana) dok je temeljem duševnih bolova zbog umanjjenja opće životne aktivnosti, cijeneći nalaze oba vještaka medicinske struke, vještaka ortopeda koji je utvrdio umanjjenje u procentu od 10% i vještaka neuropsihijatra koji je utvrdio umanjjenje u procentu od 2%, primjenom Baltazarove teorije računanja, prema kojoj se većem postotku dodaje polovina manjeg postotka umanjjenja, zaključio da ukupno umanjjenje opće životne aktivnosti tužiteljice iznosi 11%, te joj je dosudio naknadu u iznosu od 8.250,00 KM, na koje dosuđene iznose je tužiteljici, primjenom članka 277. ZOO-a, dosudio zakonsku zateznu kamatu od dana donošenja presude, kako je to tužiteljica i tražila, slijedom čega je odlučio kao u stavku I izreke prvostupanjske presude, dok je odluku o troškovima parničnog postupka utemeljio na odredbi članka 120. stavak (1) ZPP-a, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 22/04 i 24/04), Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“ broj 43/25) i Zakona o sudskim pristojbama Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01), na način što je obvezao tuženog da tužiteljici, na ime troškova parničnog postupka, isplati iznos od 3.986,10 KM (stavak II izreke ožalbene presude).

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tuženi u žalbi u bitnom navodi da je tužiteljica svojim postupkom doprinijela nastanku ozljede, budući da je jasno vidjela da je trotoar kojim je trčala pokriven snijegom i poledicom, ali je ipak nastavila trčati kako bi sustigla maloljetne osobe za koje se pretpostavljalo da ispisuju grafite. Tuženi smatra da je ozljeda nastala isključivo radnjom tužiteljice, jer joj nije bilo naređeno na koji način da postupi u datoj situaciji, a bilo je izvjesno da će trčanjem po ledu i snijegu doći do pada i ozljede. Pozivajući se na članak 177. ZOO-a, tuženi ukazuje da se imatelj opasne stvari može osloboditi odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenog, odnosno djelomično ako je oštećeni doprinio nastanku štete. Dalje, tuženi osporava nalaz vještaka ortopeda, smatrajući ga suprotnim medicinskoj dokumentaciji i mišljenju liječnika cenzora. Navodi da je vještak priznao da nije imao uvid u nalaze prve operacije, pa se o istoj nije mogao izjasniti, već da je na bazi pretpostavke dao mišljenje da tada nije bilo ozljede. Tuženi naglašava da je vještak paušalno odgovorio na pitanje da li ranija ozljeda može biti povezana s kasnijim stanjem koljena, dok je liječnik cenzor osiguravajuće kuće jasno utvrdio da nova ozljeda nije pogoršala ranije stanje. Tuženi smatra da su oba vještaka previsoko ocijenila trajanje i intenzitet bolova slabog intenziteta, kao i straha slabog intenziteta, te umanjene opće životne aktivnosti, te da nisu uzeli u obzir činjenicu da je tužiteljica samo godinu dana ranije pretrpjela ozljedu i imala operaciju koljena. Prema mišljenju tuženog, to je moralo biti uzeto u obzir prilikom procjene trajnih posljedica i umanjena životne aktivnosti. Tuženi ukazuje da Orijentacioni kriteriji ne predstavljaju automatsku formulu za izračunavanje naknade, već da sud mora cijeliti sve okolnosti konkretnog slučaja, u skladu sa člankom 200. ZOO-a. U tom smislu, tuženi naglašava da sud, prilikom utvrđivanja visine naknade koja se dosuđuje, treba voditi računa o jačini ozljede koju je stranka pretrpjela, kao i o posljedicama koje su eventualno nastupile (ukazujući da je tužiteljica nakon ozljede prešla na radno mjesto koje je zahtjevnije u odnosu na ono koje je ranije obavljala), te da je radi postizanja pravične razine zaštite kroz dosuđivanje naknade za nematerijalnu štetu, nužno uvažiti specifičnosti svakog pojedinačnog slučaja i prirodu ozljede koju je stranka pretrpjela, naglašavajući da se visina naknade ne može određivati po unaprijed zadatoj formuli niti automatizmom, neovisno o vrsti ozljede, njenoj težini i trajanju bolova, već isključivo na temelju konkretnih okolnosti i individualnih posljedica. Naposljetku, tuženi ističe da je uložio prigovor na uređenje tužbenog zahtjeva u skladu sa izmjenom Orijentacionih kriterija od 25. travnja 2025. godine, polazeći od načela da se postupci koji su započeti moraju okončati prema propisima koji su bili na snazi u vrijeme njihovog pokretanja. U konkretnom slučaju, tužba je podnesena, a sporni događaj se dogodio prije donošenja navedenih izmjena, te je tužiteljica mogla potraživati samo iznose koji su bili predviđeni ranijim orijentacionim kriterijima, važećim u vrijeme podnošenja tužbe.

Tuženi konkretnim žalbenim navodima nije sa uspjehom doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Prije svega, neutemeljenim se ukazuju oni žalbeni navodi tuženog kojima nastoji osporiti pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, tvrdeći da je tužiteljica svojim postupkom doprinijela nastanku ozljede, budući da je jasno vidjela da je trotoar kojim je trčala pokriven snijegom i poledicom, ali je ipak nastavila trčati kako bi sustigla maloljetne osobe za koje se pretpostavljalo da ispisuju grafite, dok joj

pri tome nije bilo naređeno na koji način da postupi u datoj situaciji, a bilo je izvjesno da će trčanjem po ledu i snijegu doći do pada i ozljede.

Ovdje je važno podsjetiti na odredbe članaka 173. do 177. Zakona o obligacionim odnosima, prema kojima se šteta nastala u svezi s opasnom djelatnošću smatra da potječe upravo iz te djelatnosti, osim ako se dokaže da ona nije bila uzrok štete. U skladu s načelima objektivne i uzročne odgovornosti, u takvim slučajevima nije potrebno dokazivati krivnju štetnika, dovoljno je da oštećenik dokaže nastanak štete i postojanje uzročne sveze između opasne djelatnosti i pretrpljene ozljede.

Sudska praksa, međutim, ne prihvaća apsolutni kauzalitet, prema kojem bi sama uzročna veza automatski podrazumijevala odgovornost štetnika bez mogućnosti oslobođanja. Odredbom članka 173. ZOO-a uvodi se načelo relativne uzročnosti, polazi se od pretpostavke objektivne odgovornosti štetnika, ali mu se ostavlja mogućnost da tu pretpostavku pobije dokazivanjem da je šteta nastala zbog drugih okolnosti.

Članak 177. ZOO-a precizira te okolnosti pa tako štetnik koji odgovara po kriteriju objektivne odgovornosti može se potpuno osloboditi ako dokaže da je uzrok štete bio djelovanje više sile, radnja samog oštećenika ili radnja treće osobe (stavci 1 i 2). Djelomično oslobođenje nastupa kada je oštećenik svojim postupkom pridonio nastanku štete, a ako je treća osoba djelomično doprinijela šteti, ono odgovara solidarno s imateljem, ali naknadu snosi razmjerno težini svoje krivnje.

Vraćajući se na konkretan predmet, valja istaknuti da djelatnost policijskog službenika predstavlja opasnu djelatnost, pa za ozljedu nastalu prilikom njenog obavljanja odgovornost snosi poslodavac, odnosno u ovom slučaju tuženi, osim ako se dokaže da ta djelatnost nije bila uzrok štete.

U ovom postupku je utvrđeno da je do ozljede tužiteljice došlo prilikom obavljanja redovitih poslova i zadataka policijskog službenika, odnosno poduzimanja mjera radi sprječavanja narušavanja javnog reda i mira. Tužiteljica je, u nastojanju da identificira potencijalne izvršitelje, morala potrčati za osobama koje su počele bježati kada su ugledali policiju. Tom prilikom je nezgodno doskočila desnom nogom na trotoar prekriven snijegom i poledicom, uslijed čega je zadobila ozljedu, dakle, ozljeda je nastala upravo u svezi s obavljanjem redovne policijske djelatnosti, čime je ostvarena pretpostavka uzročnosti.

Suprotno tvrdnjama tuženog, tužiteljica nije postupala izvan okvira svojih službenih zadataka niti suprotno pravilima službe, već je radila u skladu s prirodom policijskog posla (provjera i utvrđivanje identiteta osoba koje narušavaju javni red i mir). Trčanje za osobama koje bježe od policije predstavlja uobičajenu i očekivanu radnju u okviru policijske službe (neovisno od toga o kakvom se konkretno terenu radi), pa se ne može smatrati (isključivim) doprinosom tužiteljice nastanku ozljede činjenica da je, zajedno sa kolegom sa kojim je bila u patroli, kritične zgođe odlučila potrčati (policijska radnja žurne prirode) za osobama koje su nesporno bježale od policije. Naprotiv, nepostupanje u takvoj situaciji (da policijski službenik u takvoj situaciji ne reagira i bar ne pokuša utvrđivanje identiteta osoba koje bježe samo zato što je teren „sklizak“ ma iz kog razloga) bilo bi neuobičajeno i nespojivo s prirodom policijskog posla, pa sama činjenica da je trotoar bio pokriven snijegom i poledicom

ne mijenja pravnu kvalifikaciju događaja, jer je ozljeda nastala u svezi s obavljanjem opasne djelatnosti.

Navedenim žalbenim ukazivanjem tuženi, dakle, nije sa uspjehom doveo u pitanje pravilnost niti zakonitost zaključka prvostupanjskog suda, koji je na temelju iskaza tužiteljice, svjedoka i priložene dokumentacije utvrdio da tuženi nije dokazao postojanje nijednog osnova iz članka 177. ZOO-a za oslobođenje od odgovornosti, te da tužiteljica nije doprinijela svom ozljeđivanju (postupanjem izvan okvira svojih službenih zadataka i/ili suprotno pravilima službe), niti je njegovom nastanku doprinijela treća osoba. Naprotiv, izvedeni dokazi, iskaz tužiteljice, suglasni iskazi svjedoka, prijava o nesreći na poslu i nalaz vještaka ortopeda, potvrđuju da je ozljeda nastala isključivo u svezi s obavljanjem redovitih službenih zadataka policijskog djelatnika, dakle u svezi s opasnom djelatnošću za koju poslodavac odgovara po kriteriju objektivne odgovornosti.

Nadalje, neutemeljeni su žalbeni navodi tuženog kojima osporava nalaz i mišljenje vještaka specijaliste za ortopedsku kirurgiju i traumatologiju, tvrdeći da je isti suprotan medicinskoj dokumentaciji i mišljenju liječnika cenzora. Tuženi ističe da je vještak priznao kako nije imao uvid u nalaze prve operacije, pa se o njima nije mogao izjasniti, već je na temelju pretpostavke dao mišljenje da tada nije bilo ozljede, te je paušalno odgovorio na pitanje o mogućoj povezanosti ranije ozljede s kasnijim stanjem koljena.

Prije svega, valja istaći da vještak iz oblasti ortopedske kirurgije i traumatologiju, svoje mišljenje nije dao „na bazi pretpostavke“, već ga je utemeljio na medicinskoj dokumentaciji koja se nalazi u spisu, anamnestičkim podacima, kao i na vlastitom stručnom znanju i iskustvu.

Činjenica da nije imao uvid u nalaze prve operacije ne znači da je njegov nalaz paušalan, budući da je jasno obrazložio da se tužiteljica u potpunosti oporavila od te ozljede, jer da je bio bilo kakav problem, liječnik je sigurno ne bi uputio na posao. Također je naglasio da bi liječnik koji je vršio operaciju koljena zbog ove ozljede (ozljede meniskusa), sigurno konstatirao u svom nalazu da je tužiteljica već imala sličnu ozljedu odnosno ozljedu meniskusa i da je zbog toga imala operaciju koljena, a što nije naznačeno.

Ovaj zaključak potvrđuju i iskaz same tužiteljice koja je navela da je nakon prvog ozljeđivanja bila tri mjeseca u bolnici da je imala neki operativni zahvat, ali da se u potpunosti oporavila i vratila na posao, da nije imala nikakvih problema prilikom trčanja, dugog stajanja ili čučnja, a što su potvrdile i njene kolege koji su saslušani u ovom postupku, koji su naveli da se tužiteljica prije ove ozljede nikada nije žalila da je nešto boli.

Navodi tuženog da je liječnik cenzor osiguravajuće kuće dao drugačije mišljenje da „prema medicinskoj dokumentaciji, distorzija desnog koljena nije pogoršala stanje od ranije povređivanog i bolesnog koljena iz kog razloga tužiteljica nije ostvarivala pravo na naknadu štetu, jer nije nastupila trajna invalidnost“, nisu mogli polučiti drugačijom odlukom ovog suda. Ovo stoga što je prvostupanjski sud u ovom postupku poklonio vjeru nalazu i mišljenju vještaka dr. Asmira Hrustića, specijalista za ortopedsku kirurgiju i traumatologiju cijeneći ga objektivnim,

stručnim, datim u skladu sa pravilima struke, kao i dugogodišnjim iskustvom vještaka u radu.

Ovaj sud napominje da prema zauzetom stajalištu ovog suda izraženom u više predmeta, nalaz i mišljenje vještaka sačinjenog za potrebe drugog postupka, u konkretnom slučaju nalaz liječnika cenzora osiguravajuće kuće, može kao materijalna isprava biti predmetom procesne (dokazne) građe koja će vještaku u predmetu poslužiti u cilju sačinjavanja potpunog nalaza i mišljenja u konkretnoj parničnoj stvari, ali ne i imati dokaznu snagu „vještačenja“ u (ovom) parničnom postupku zbog čega se ne može ni cijeliti kao nalaz i mišljenje vještaka koji je po rješenju parničnog suda, u smislu odredbe članka 271. ZPP-a, sačinjen za potrebe konkretne (parnične) stvari.

S druge strane, ako je tuženi smatrao da nalaz nije dovoljno jasan, da je nepotpun ili da nije u skladu s izvedenim dokazima, odnosno da vještak svoje mišljenje nije utemeljio na medicinskoj dokumentaciji koja se nalazi u spisu niti u potpunosti odgovorio na pitanje da li ranije ozljede i zdravstveno stanje tužiteljice mogu biti povezani s kasnijim oslabljenjem koljena i posljedicama koje su nastupile nakon pada, a koje su mogle utjecati na intenzitet bolova i smanjenje opće životne aktivnosti, na čemu tuženi ustrajava u žalbi, kod toga da prvostupanjski sud nije reagirao (obzirom da nalaz i mišljenje vještaka očito nije cijelio nejasnim, nepotpunim ili proturječnim samom sebi ili izvedenim dokazima, već naprotiv potpunim i pravilnim slijedom čega ga je i prihvatio u cijelosti kao stručan i objektivan), imao je pravo, sukladno članku 279. stavcima (2) i (3) ZPP-a, zatražiti dopunu ili ispravak nalaza, a koje procesno pravo prema stanju spisa predmeta tuženi očito nije koristio, pa kada je to tako, onda se predmetnim žalbenim navodima tuženog, na način kako je ih je tuženi koncipirao u žalbi i spram dokaza koji su izvedeni tijekom prvostupanjskog postupka, nije mogla sa uspjehom dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Također, osporavanje dužine trajanja i intenziteta pretrpljenog bola i straha, naročito kada je riječ o slabom intenzitetu, kao i osporavanje procjene umanjena životne aktivnosti, ne nalazi svoje uporište u rezultatima dokaznog postupka.

Naime, vještaka medicinske struke dr. Asmir Hrustić, specijalista za ortopedsku kirurgiju i traumatologiju je utvrdio da ozljeda tužiteljice ima karakter teške tjelesne ozljede. Na temelju pregleda i dokumentacije opisao je tijek liječenja, intenzitet bolova i trajanje tegoba, te zaključio da su nastale trajne posljedice u vidu umanjena životne aktivnosti za 10%. Također je objasnio da se ograničenja odnose na obavljanje težih i srednje teških poslova, aktivnosti koje zahtijevaju dugo hodanje, stajanje, trčanje ili čučanje, uz povremene bolove i potrebu za terapijom. Vještak je naglasio da posljedice imaju trajni karakter, da će se ograničenja pokreta s vremenom povećavati, hrskavica ubrzano propadati, te da će tužiteljica oko pedesete godine života morati pristupiti ugradnji proteze koljena. Sa druge strane, nalaz vještakinje neuropsihijatra dr. Devle Baraković je potvrdio da je ozljeda uzrokovala i psihičke posljedice. Ona je, koristeći medicinsku dokumentaciju i obavljajući vlastiti pregled tužiteljice, utvrdila da je tužiteljica kritičnog događaja zadobila ozljede koje su klasificirane kao teške tjelesne ozljede koje su ostavile trajne posljedice u smislu promjene stila i načina življenja, kontinuiranog opreza i ograničenja pokreta povrijeđenog koljena, uz trajno umanjene životne aktivnosti.

Dakle, oba vještaka su na temelju medicinske dokumentacije, izravnog pregleda tužiteljice i stručnih kriterija jasno utvrdila da se radi o novoj ozljedi koja ima karakter teške tjelesne ozljede, sa trajnim posljedicama i umanjnjem životne aktivnosti. Njihovi nalazi su detaljni, međusobno usklađeni i potvrđeni iskazima tužiteljice i svjedoka.

Slijedom toga, ne stoje navodi tuženog da je ozljeda koju je tužiteljica zadobila u predmetnom štetnom događaju posljedica ranije ozljede, niti da su vještaci precijenili trajanje bolova i strahova. Naprotiv, izvedeni dokazi potvrđuju da je ozljeda nastala iznenada i neočekivano, prilikom obavljanja redovitih policijskih zadataka, te da je uzrokovala nove i samostalne posljedice.

Naposljetku, ovaj sud je u cijelosti prihvatio pravnu argumentaciju tuženog da orijentacioni kriteriji Apelacijskog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ne predstavljaju unaprijed zadatu formulu za izračunavanje naknade, već isključivo smjernice koje se primjenjuju u okviru članka 200. ZOO-a. Upravo polazeći od tog načela, prvostupanjski sud je pažljivo cijenio sve okolnosti konkretnog slučaja, prirodu ozljede, njen intenzitet i posljedice, te na temelju toga odredio pravičnu naknadu. Visina naknade štete nije utvrđena automatizmom niti prema unaprijed propisanoj formuli, već na temelju individualnih okolnosti i posljedica koje su kod tužiteljice nastupile. Stoga se žalbeni navodi tuženog u tom dijelu ukazuju kao neutemeljeni jer je prvostupanjski sud upravo kroz detaljnu analizu nalaza vještaka i izvedenih dokaza utvrdio pravičnu razinu naknade u skladu sa zakonom.

S tim u svezi, suprotno žalbenom rezoniranju, prvostupanjski sud je u konkretnom slučaju pravilno primijenio Pravno shvaćanje Apelacijskog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Su-25-000259 od 25.4.2025. godine kojim su izmijenjeni raniji Orijentacioni kriteriji iz 2016. godine na način što su isti povećani za 50%, kod toga da se radi o naknadi nematerijalne štete koja se utvrđuje (glede osnova i visine) tek donošenjem sudske odluke, pa je pravilno da se primjenjuju oni kriteriji koji su na snazi u vrijeme odlučivanja odnosno donošenja sudske odluke, a ne oni koji su vrijedili u vrijeme podnošenja tužbe ili nastanka štetnog događaja.

Imajući u vidu navedeno, a kako pravilnost i zakonitost odluke prvostupanjskog suda o tužbenom zahtjevu nije dovedena u pitanje i kako tuženi odluku o troškovima sadržanu u stavku II izreke prvostupanjske presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuju da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe članka 346. Zakona o parničnom postupku žalbu tuženog odbiti i prvostupanjsku presudu potvrditi, odnosno odlučiti kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin